

forældre osv. ikke havde mulighed for at få udviklet i datidens ret forsimplede folkeskole, men når det er sagt, så er det ikke ensbetydende med, at vi nu eller i fremtiden skal glemme indlæring af basale kundskaber, og det er dér, jeg mener, at pendulet har svinget for ensidigt, og det mener jeg uanset min partifarve.

Vi burde kunne have modet til at åbne for at erkende, at vi har nogle problemer med indlæring af basale kundskaber. Så det, der må være målet, er at forene de to størrelser, og det er et både-og. Vi skal ikke tilbage, og vi skal heller ikke kopiere Asien; tværtimod så får de behov for at kopiere os med hensyn til de menneskelige egenskaber, der³ er jeg enig med flere andre ordførere.

Men jeg synes omvendt, at de andre ordførere bør erkende, at vi måske har nogle store huller på det faglige område, som specielt blev skabt under den pædagogiske bølge i 1970'erne, og de skal fyldes ud. Det er jo ladhed og dovenskab, hvis vi ikke fylder de faglige huller ud; det mener jeg altså.

Så det er altså et både-og, og det, der efter min mening, hører fremtiden til, er et fornuftigt pendulsving dér. Og det håber jeg – det er jeg ret sikker på – at i hvert fald forligskredsen kan blive enige om.

Frank Dahlgaard (KF):

Sidste sommer kom der en spændende rapport fra de økonomiske vismænd, som havde valgt at tage dansk uddannelse op som deres tema, og i det kapitel blev der rettet en ganske alvorlig anklage mod det danske uddannelsessystem og specielt folkeskolen. Vismændene hæftede sig ved det store ressourceforbrug i form af penge, personale og lærerkræfter, som blev folkeskolen til del, et ressourceforbrug, som er større end nogen sinde, og som er større end i alle andre lande.

Og så skrev vismændene i deres rapport på side 110: »En høj udgift pr. elev er enten udtryk for, at der gennemføres uddannelse af høj kvalitet, eller at uddannelsesindsatsen er præget af ineffektivitet.« Der er ingen tvivl om, hvad vismændene mente var og er tilfældet, nemlig ineffektivitet.

I deres afsluttende anbefalinger til regeringen skrev vismændene, og det er side 133 i rapporten fra sommeren sidste år: »Det vil derfor være ønskeligt med henblik på vurderinger også af den del af uddannelsessystemet« – som jo altså er grundskolen, folkeskolen – »om der blev eta-

bleret systematiske målinger og vurderinger af resultaterne af ressourceindsatsen.«

Jeg indkaldte på Det Konservative Folkepartis vegne ministeren til et samråd om denne vismandsrapport og i øvrigt omkring den rapport fra Velfærdskommissionen, som var kommet et par måneder i forvejen, nemlig i maj måned 1995, og som også indeholdt ganske klare konklusioner. Og som jeg husker det, afviste ministeren, at det var så slemt, og at det stod så galt til. Det var et lidt frustrerende forløb af dette samråd.

Derfor er det selvfølgelig med stor glæde og tilfredshed, at vi nu kan konstatere, at ministeren alligevel har fulgt vismændenes anbefalinger og her i september i år har iværksat et kvalitetsudviklingsprogram for folkeskolen ud over denne forventningsundersøgelse.

Det kan vi selvfølgelig kun støtte fuldt og hjerteligt. Det er en fornuftig ting, og det betyder også, at ministeren og regeringen har taget den alvorlige kritik af folkeskoleindsatsen seriøst.

Vi burde jo have verdens bedste folkeskole, når man måler den ud fra ressourceindsatsen. Der er ikke noget land, der har så mange lærere i forhold til elevtallet. Der er 1 lærer for hver 10 elever. Der er ikke noget land, der har en lavere klassekvotient. Den ligger på mellem 18 og 19 i gennemsnit, og det er nogenlunde det samme på alle klassetrin, når vi ser det på landsplan. Så når der tales om klasser med 27 og 28 elever, så er det jo ikke det almindelige. Der er også klasser med 14 og 15, for gennemsnittet ligger på godt 18. Og når man måler i penge, i kroner og øre, så er det en af de dyreste skoler i verden målt pr. elev.

Så er der nogle andre tal, som fremgår af Velfærdskommissionens rapport, af vismændenes redegørelse og af mange andre kulegravninger af ressourceindsatsen. Lærerne bruger kun 1/3 af deres tid til undervisning i klasserne. Og når vi ser på resultaterne – og dér har vi jo ikke så mange målinger, og det er det, som der nu skal sættes noget i gang om – så vi får nogle mere præcise mål og redskaber til at vurdere, hvad vi får ud af de mange penge og ressourcer, der er sat ind på grundskoleområdet.

Men vi kan da se, hvor mange undervisningstimer eleverne får. Det fremgår bl.a. af vismandsrapporten, at danske skoleelever er blandt de elever, der får det mindste antal undervisningstimer i løbet af deres grundskoleforløb. Det koster mange penge, og vi har mange lærere, men eleverne får ikke ret mange timer.